

Ἡ πεταλοῦδα λέγεται ψυχή, διότι τίποτε δὲν ὑπάρχει ποῦ νὰ πετᾷ πεῖδ πολὺ καὶ πεῖδ ἑλαφρὰ γύρω σ' ἄ λουλούδια.

Ἄν δὲν ἐλέγετο Ψυχή, θὰ ἐλέγετο Εἰνυχία.

★

Δὲν πίπτουν μόνον τὰ φύλλα, οἱ κεραυνοί, αἱ βροχαί, οἱ ἄνθρωποι. Πίπτουν τὰ λαχεῖα, αἱ Κυβερνήσεις, αἱ μετοχαί, τὸ θερμόμετρον, ἡ μύτη, ἡ αὐλαία, ἡ ὑπόληψις, ὁ πυρετός, τὸ στομάχι, ὁ κλῆρος.

Τὸ ὄνομα Γῆ ὥρισμένως δὲν εἶναι ὀνομασικῆς, ἀλλὰ γ ε ν ι κ ῆ ς π τ ὠ σ ε ω ς.

★

Κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοὺς τῶν ἀθετουμένων συνθηκῶν, τῶν παλιμπούλων Ἀνακτοβουλίων, τῶν ἀνταλλατσομένων ὀβίδων, μόνον ἕνας Ὀβίδιος θὰ ἤμποροῦσε νὰ περιγράψῃ τὰς μεταμορφώσεις, ἃς ἐπήνεγκεν εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν χάριτην ὁ τελευταῖος πόλεμος.

★

Λογικὸν εἶναι νὰ μὴ συντάσσωνται διαθήκαι. Οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἀποθνήσκουν, θὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι ὁπωσδήποτε ἄ δ ι ἄ θ ε τ ο ι .

★

Ἡ γυναῖκα μοιάζει μὲ μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἀρέσκονται νὰ διαβάζουν οἱ ἄνδρες. Ἄλλοι ξεφυλλίζουν τὰς πρῶτες σελίδες του, αἱ ὁποῖαι συνήθως εἶνε γεμάτες ἀπὸ ὥραϊας περιγραφάς· ἀρκοῦνται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν καὶ ἔπειτα ἀφήνουν τὸ βιβλίον. Ἄλλοι τὸ ἀνοίγουν εἰς τὸ μέσον, διασκεδάζουν μὲ τὰς περιπετείας καὶ κατόπιν τὸ πετοῦν. Ὅλγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν τὴν περιέργειαν ἢ τὴν ὑπομονὴν νὰ τὸ διαβάσουν μέχρι τέλους διὰ νὰ φιλοσοφήσουν μὲ τὴν θλιβερὰν τύχην τῶν δρώντων προσώπων τοῦ ἔργου.

★

Οἱ ποιηταὶ κυττάζουν συνήθως πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ ἐμπνευσθοῦν. Ὑποθέτω μᾶλλον, πτωχοὶ καθὼς εἶνε καὶ ἄεργοι οἱ περισσότεροι, ὅτι κυττάζουν ψηλά, διότι δὲν ἔχουν . . . π ρ ι λ ἄ .

★

Ὁ ἀποκαλῶν ἕνα ἄσυνείδητον «παληάνθρωπον», δὲν ὑβρίζει· ἐκδίδει ἀπλῶς πιστοποιητικὸν ταυτίτητος.

★

Ἡ ἀνάγκη εἶνε εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅ,τι ὁ ὁδοστρωτήρ. Ὅλα τὰ μικροελαττώματα — λιθαράκια — τὰ θραύει, τὰ συνθλίβει καὶ συγχρόνως τὰ διευθετεῖ, διὰ νὰ ἰσοπεδωθοῦν οἱ δρόμοι τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀρετῆς.

ΔΙΚ

Μὲ τὴν Ἀγάπην στὴν καρδιά γιὰ τ' ἄφθαστα Ἰδανικά ὁ Ποιητὴς γεννιέται.

Καὶ διαφανοὶ τὸ αἷμά του στὴς φλέβες μέσα βιασικὰ γλυστοῦ. Καὶ ξεπετιέται

Σὰν ἀπὸ βρῦσες γάργαρες· κ' ἀθόλωιες ἢ Σκέψι του καὶ σταῖπειρο πλανιέται . . .

Γιαυτιό, τ' ἀνάβλεμμά του μπροστὰ σὲ κάθε Ἐμορφιά τρεμοσταλεύει — σβύεται . . .

Αἰτρεύει τ' ἄστρο, τὰ πουλιά τὸ φῶς καὶ τὰ λουλούδια καὶ τὰ γλυκὰ τραγοῦδια.

Ποθεῖ τὸ ἄκρατο κρασί καὶ τὴ παρθένα ἀγκάλῃ Καὶ σὰν αὐτόν, ἄλλῃ ψυχὴ δὲν εὐδωπλῆγχνίστη τὸν φτωχὸ καὶ χέρι εὐλογημένο δὲν σιάθῃ ἄλλο σὰν κιαυτιό.

II

Αἰχμάλωτος τοῦ Ἀγνωστου — γιὰ τὸ φτερούγισμά του — τότε τραβάει πάντα ἐμπρὸς,

Αἰχμάλωτος τοῦ Ἀληθινοῦ ποῦ βλέπει ὁλόγυρὰ του γιὰ τὸ περίσσιο του τὸ Φῶς

Στὰ σύννεφα ἄρμενίζει κιόλον τὸν κόσμον ἀγαπᾷ τὸ κάθε τί ποῦ ἀγγίζει γλυκὰ βαθεῖα τὸν συγκινεῖ.

Μὰ ὁ κόσμος τὸν παρανοεῖ κι αὐτὸς πονεῖ, πονεῖ, πονεῖ —

Κ' ἔτσι πονῶντας ἄμετρα ὁ τροβαδούρος τοῦ Μοιραίου γλυκόπικρες περᾷ σιγμές, ἀπ' ἀνεκπλήρωτες χαρὲς κ' ἐπιθυμίες τοῦ Ὁραίου

III

Μὲ τὴν ἀγάπην στὴν καρδιά Γιὰ τ' ἄφθαστα Ἰδανικά ὁ Ποιητὴς διαβαίνει

Στὴν πλούσιάν του μοναξιά μ' ἐλπίδες ζῇ σιωπηλὰ χίλιες φορὲς δίνει τὴ ζωὴ καὶ χίλιες δὲν πεθαίνει . . .

ΑΘΗΝΑ ΡΟΥΣΣΑΚΗ ΓΕΡΜΑΝΟΥ